

Med Larsen og Larsen Rejser til CUBA –1997

Torsdag den 24. marts.

At vi kommer en time for sent til check-in – taler vi ikke om. Fin flyvetur til London. Autovisning til South-terminalen med mini-train. Vi slår følge med to svenske ældre herrer - Castro & Castro. De er usikre på alt og det kan kun gå galt for dem. Vi er ved Gaten 2 timer før afgang. Cubana Airlines. Flyet er stort. Vi får kylling, sandwich og jordbær undervejs og ser en kedelig film.

Vi lander i Varadero lufthavn, fordi her skal de fleste af. Det cubanske ferieparadis helt ude på spidsen af en halvø - langt fra Cuba! Da Castro & Castro skal tjekke ud, kan de ikke finde deres taske. Vi forlader dem skyndsomt og bliver vist ind i en transithal. Venter 15 minutter og går om bord igen. Yderligere 15 minutter. Så er vi i Havana. Klokken er 7.00 aften og temperaturen 33 grader celsius.

Det går hurtigt med stempler og det går glat gennem tolden. Larsen tager imod os, Olsen mangler! De råber ham op i den skratende højttaler. Der er lang vej til hotel Bio Caribe, der ligger i "forskerbyen" uden for Havana. Vor rejse er inklusiv 3 nætter på dette fine hotel - derefter på egen hånd. Der er ingen toiletpapir. Et band spiller caribisk musik for fulde tryk lige uden for vor altan, larm fra naboerne og et TV, hvor lyden er skruet helt op. Hvordan skal vi kunne sove i den larm? Gerda falder i søvn. Torben ligger hvileløs, tager tøj på og går ned til musikken.

Der er fyldt med folk ved de små borde og ved baren. Musikken lyder bedre her. Jeg bliver grebet af stemningen i denne varme tropenat og bestiller en kold øl. Og en mere og trætheden melder sig.

Fredag den 25. marts.

Vi tager en gammel øse af en taxa ind til byen - 10\$. En noget påtrængende ung mand viser os rundt i den gamle bydel. Vi køber nogle postkort og beder om at være os selv. Vi går ind på Hemingway's favoritbar, La Bodeguita del Medio og får en Mojito. Ringer til Larsen Rejser og får at vide, at deres arrangementer er aflyst. Møder David i restauranten på Hotel Inglaterra. Vi fortæller ham om vore rejseplaner. Vi vil til Trinidad. Han tager os med til busterminalen. Meget lang gåtur. Der går ingen bus om søndagen. Men der afgår en bus til Trinidad mandag morgen klokken 7.25 fra en anden busterminal. Vi ringer og reserverer billetter. Der er også jernbaner i Cuba. Men det er usikkert, hvornår togene kører - hvis de i det hele taget kører!

Vi vil tilbage til hotellet. Vi får fat i en fyr med en "sort taxa". De holder et stykke fra beboelser. Det er på grund af politiet, fortæller han. Han aner åbenbart ikke, hvor vort hotel ligger, for han kører i en helt forkert retning. Vi forklarer. Han vender bilen og kører i modsat retning. Ved Lidoen bliver vi stoppet af politiet – midt på gaden. Han har ikke sit kørekort

med. Han får ordre på at skrue nummerpladen af, men den sidder for fast. Han siger, at vi skal lægge de aftalte 5\$ under hans sæde og beder os forlade bilen. Vi nærmest løber ind på fortovet og begynder at gå. Et øjeblik efter kører han ved siden af os igen. Han siger, at han vil køre os et stykke ad vejen, men ikke hele vejen, fordi han skal tilbage til politiet. Jeg får en bøde på 1000 pesos = 60\$. "Tengo muchos problemas!". Det siger de alle sammen. "Muchos problemas!". Har I også problemer i Danmark? Spørger han. Vi stiger ud af taxaen og går og går. Spørger om vej flere gange for ikke at gå forkert. "Muy lejos!" er svaret. En anden taxa holder ind til os - 2\$. Vi er tilbage på hotellet.

Lørdag den 26. marts.

Vi spørger om morgenen, om vi kan få en overnatning mere, fordi vi først kan komme med bussen mandag morgen. Ingen problem.

Vi spørger på turistkontoret, om det er muligt at leje en cykel. Hun ryster på hovedet. Men ringer alligevel til en cykeludlejning. Men nej, alle cykler er udlejet, fordi der ikke kører busser i dag. Vi tager en sort taxa til den gamle bydel.

Ham den påtrængende fra i går er der ikke. Det er vi lettet over, for i dag vil vi være os selv. De sorte biler holder lige om ethvert hjørne og råber os an. Det er nærmest umuligt at gå i fred. Der dukker amigoser op alle vegne fra – der vil hjælpe.

En skole er flyttet udendørs. Det kan ikke være fordi, der er for varmt indendørs. Der er måske slet ikke nogen skole indendørs!

På en bar får vi en Bucanero Malta – en mørk sød alkoholfri øl – føj!

Et souvenirmarked af værste slags. De sidder og laver tingene selv. Der bliver hurtigt udsolgt. Så laver de nogle flere ting.

Bogmarkedet er interessant. Der er masser af bøger om revolutionen, Castro, Che osv.

På bar El Floridita får vi den berømte drink Daiquiri. Her kom Hemingway også. Og her kom vi og betalte 6\$ pr. drink.

Cigarmuseet er lukket.

Og der er en buskø. Kører busserne alligevel? Køen synes kaotisk, men den befinder sig i en yderst kontrolleret orden. Er man ny tilkommende til køen, råber man "Hvem er den sidst i køen"? Én rækker armen i vejret, og man ved, hvem man "står efter". De venter på "kamelbussen". En løjerlig konstruktion. En todelt "puklet" kabine bygget oven på en traktor-trailer. Kun kamelbusserne kører i dag. De er overfyldte. Er man ikke heldig at komme med, er man overladt til taxaer - de statsejede eller de sorte. Eller måske et privat lift. Der står folk alle vegne og vifter med armene.

På benene finder vi frem til Prado no. 20. Vi ser op. En høj bygning. Der er intet der indikerer, at her er en Paladar – en restaurant i et privat hjem. Ingen navneskilte. Vi kommer ind i en trang opgang. Der sidder en dame ved en elevatordør. Hun siger ikke noget. Lukker elevatordøren op og kører med os op på 9. etage. Hun kører ned igen, og vi er overladt til os selv på et lille gangareal med én dør. Vi tager i døren. Rusker. Den er låst. Vi har overset et lille skilt, hvor der står ”Ring”. Døren bliver lukket forsigtigt op. Vi spørger ind gennem dørsprækken, om vi kan spise her?

Hold da mund! En stor flot lys lejlighed med blomster og planter overalt. Det ligner nu mest en rigtig restaurant. Der er en bar med et stort udvalg af flasker. Der sidder familier ved to borde og spiser. Vi får henvist et bord og bestiller noget, vi ikke ved hvad er. Maden kommer hurtigt. Parmesanfisk, ris, pomme frites, bønnesovs, salat, citron, appelsin. Og sikken en udsigt over det forfaldne Havana. ”Ser gæsterestauranterne også sådan ud i Danmark”? spørger en cubansk mand på vej ned med elevatoren.

På gaden. De fleste forretninger er lukket med påsømmede brædder eller ligger i ruiner. Ind imellem er der store flotte bygninger - vedligeholdte eller under vedligeholdelse.

Vi tager en rigtig taxa tilbage til hotellet. Sengedekorationen er flot. Der står en svane. Kreativ håndklæde foldning. Jeg havde også lagt 1\$.

(:håndklæde origami, hedder kunsten. Slog det op da jeg kom hjem.).

Vi er lidt trætte. Gerda vil læse. Jeg går ned til poolen, hvor et cubansk band spiller dansemusik. Der er annonceret Spansk Aften. Jeg hænger ved baren og bestiller en øl. Så kommer der show på scenen. Flotte negere og mulatpiger med meget lidt tøj på danser og synger. Jeg sætter mig ved et lille rundt bord helt fremme ved scenen. Jeg har ikke fået mine briller med ned! En ung kvinde sætter sig ved mit bord. Jeg ser hende dårligt i mørket og det stærke scenelys. Så er der konkurrence. Konferencieren træder ned ad podiet og går direkte hen til mig og kvinden ved mit bord. Vi bliver hevet ud på dansegulvet og der spilles op til salsa. Var det ikke Spansk Aften? Det gik vist ikke så godt, vi ryger ud efter første runde. Min dansepartner er fra Peru. En stor negermand vinder og bliver overgramset af 5 smukke mulatpiger.

Min borddame og jeg forsøger at snakke sammen. Men musikken er for høj. Så vi går indenfor, og det spanske kommer på sin første konversationsprøve. Hun bor i Lima og er ekspert i infrastruktur og er på forretningsrejse i Cuba som agent for et medicinalprodukt, som jeg ikke forstår, hvad er. Hun viser mig en bog fra hendes firma og hun forsøger meget indladende at forklare mig, at disse piller PPG-5 vil være godt for mig. Hun hedder Norma Benavides M. (Jeg undersøger det, da jeg kommer hjem. Det er en pille, der nedsætter kolesteroltallet – jeg troede, det var noget mere spændende!)

Søndag den 27. marts

Jeg lægger 2\$ på hovedpuden.

Agenten fra Lima kommer hen til vort morgenbord og hilser. Jeg kan næsten ikke kende hende. Hun er iført fuld sælgerdress og makeup. Hun skal på arbejde. På en søndag?

Vi beslutter at gå en tur ud mod vandet. Måske er der en strand, så vi tager badetøj med. Vi går gennem ambassadekvarteret. Møder den svenske mand "Compis – hvilken gruppe er du med i"? Gæsterne på hotellet undrer sig meget over, at vi ikke er med i en gruppe. Der er flere grupper fra USA. Amerikanerne kommer til Cuba via Canada eller Mexico. De rejser officielt ikke til Cuba og de får et passtempel på et løst blad.

Vi køber to Tuborg på en tankstation og drikker dem under et skyggefuldt træ. Vi ser nu en valfart af mennesker. Det ser ud, som om de er på vej til stranden. Vi følger efter.

1\$ for at sidde i skyggen og kikke ud over havet.

Sengedekorationen overgår atter sig selv. En rød rose i en flaske og en hilsen fra stuepigen Oda Löpez.

Jeg dummer mig næste morgen. Oda sidder sammen med de andre stuepiger i sofaen på gangen. Jeg siger: "Mucha gracia. Eres un la Atista de la Cama". Stuepigerne fniser en latter op. Jeg bliver rød i karmen. Den kunne vist misforstås.

Mandag den 28. marts.

Vi bliver vækket klokken seks. Er ved receptionen 6.20. Vi skal betale for den ekstra overnatning. Eurokortet virker ikke. Det er fordi det går over en amerikansk bank, siger hun. Vi lægger 77\$ kontant på disken. Hun ringer efter en taxa. Den er der 5 minutter efter.

Vi kører gennem Havana denne tidlige morgen. Osen fra de få bilers udstødning har allerede forurennet luften. Vi ankommer til en meget fin og moderne busterminal. Vi køber billet til Trinidad. Vor bagage bliver hurtigt indskrevet. Vi går op ad trappen til terminalens cafeteria. Stort lokale med borde og stole, en lang disk og to til at passe den. De to piger sidder og ser op på fjernsynet, der hænger på væggen. Vi har ikke fået morgenmad. Vi bestiller noget at spise og en kop kaffe. Det har de ikke. De har kun tre slags sodavand. Så det bliver kun til en morgencola med udsigt til de mange kinesiske cykler, der kører forbi. De er alle ens.

Vi går ned ad trappen til hallen. Der er kun få der venter. En højttalerstemme runger ud i det næsten tomme lokale: "Vær venlig at gå til Gate B"!

I hallen er der 2 døre ved siden af hinanden. Gate A og Gate B. Der er flere folk til at vise os hen til den rette gate, end der er passagerer. Vore rygsække bliver båret ud og stillet ved bussen, der holder under et overdække uden for Gate B. Den nydelige klædte kontroldame ved Gate B ser meget nøje på billetterne, kontrollerer alle krydserne og godkender. Den

næste nydelige klædte kontroldame står ved indgangen til bussen. Efter et par minutter giver hun tegn til, at nu må vi gå ind i bussen.

Vi er de eneste passagerer. – Og som hun spurgte, da vi ankom til terminalen: ”Har I reserveret”?

Her sidder vi nu på ”første klasse” i en stor moderne langtursbus med aircondition og 2 chauffører.

Det går derudad ad endeløse motorveje tomme for biler. Tre eller fire spor med store veje- og boudfletninger. Kun få biler kører til og fra motorvejen. Men masser af mennesker ved vejkanterne står og venter på at nogle vil samle dem op. Det gør de fleste personbiler også. Men ikke os. Vi kører i en statskontrolleret non-stop-bus. Vi overhaler en hestevogn, en oksekære, en flok cyklister. Motorvejen er for alle.

Ensformigt landskab. Flade sukkerrørsmarker kilometer efter kilometer. Søvndyssende. Halvsover. Den ene chauffør, ham med havaneserstumpen i mundvigen - han holder ild i den på hele turen – kommer hen til os med en kop kaffe. Han kender et fint sted, hvor vi kan leje et værelse. Vi har godt nok en adresse hjemmefra fra Kirsten Hammann, som har boet i Trinidad. Vi siger ja tak til chaufførens tilbud. Midtvejs gør vi holdt ved en tankstation. Endelig får vi noget at spise.

Efter 6 timers kørsel når vi frem til Trinidad. Bussen kører ikke til busstationen, men ind i byen. Holder lige uden for det sted, hvor vi skal bo. Chaufføren banker på en stor gul trædør og går ind og tjekker. Han kommer tilbage og siger, at vi først skal gå ind for at se, om vi kan lide stedet og værelset. Bussen holder og venter, der er jo ikke andre passagerer med!

Her er fint bag den grå facade. En acaciegård med store træer, buske og blomster. Værelset har en stor fløjdør, der vender lige ud til gården. Flink vært. Her virker rart. Chaufføren bærer vor bagage ind og giver os sit visitkort og siger, at vi skal ringe, hvis vi har problemer, eller hvis vi skal tilbage til Havana.

Pludselig er der nogen, der kalder på os udenfor. Kender vi nogen? Vi åbner det lille vindue ud til gaden. Han har et foto af Kirsten Hammann i hånden. Vi får en noget dårlig samvittighed. David har åbenbart kontaktet dem. De venter os og regner med, at vi skal bo hos dem. Han spørger så, om vi vil tage en pakke med tilbage til David.

Marisela y Gustavo Tañedo. Hospedaje en una Hermosa Casa Colonial, Trinidad.

Vi falder til med det samme. Gustavo er ingeniør. Familien tjener lidt ekstra ved at leje værelser ud. De serverer kun morgenmad. Han arrangerer, at vi kan spise aftensmad hos hans venner privat. Vi er også godt sultne. De serverer store panerede fisk, ris og salat. Og øl.

Byen er meget stille. Vi går tilbage i den sparsomme gadebelysning. Tiden står stille her. Blomsterne dufter stærkt i den lune aftenluft i acasiegården. Marisela går rundt og vander. Vi skriver. Hun har lavet kaffe til os. Jeg får et stort glas friskpresset mangosaft.

Tirsdag den 29. marts.

Vi sover til klokken otte. Morgenmad klokken halv ni. En tallerken med appelsin, mango og melon. Et glas vand, et glas mango con lesche, omelet, toast og smør og kaffen – den er stærk.

Vi låner franskmændenes cykler. Min har et løst styr. Gerda's har en løs sadel. Frihed på cykel. Ikke afhængig af nogen. Ingen til at vise vej. Kun få biler. Skønt.

Vi er på vej til en strand. Det er varmt. Det er meget varmt. Jeg skifter til langt for at værne mod den brændende sol. Vi gør holdt ved Boca, et lille fiskerleje. Et charmerende sted med en dårlig strand. Vi fortsætter. Nu er vi (kun) halvvejs. 7 km tilbage. Der er et skur, hvor vi køber en kold Fanta og nyder udsigten til det turkisblå hav.

Vi nærmer os stranden. Et stor betonklods af et sovjethotel – Hotel Ancön - tårner sig op og ødelægger udsigten. Der er bevæbnede vagter omkring hotellet, så vi cykler forbi og tager stranden på den anden side langt væk fra hotellet. Stranden er gratis. Der er heller ikke nogen mennesker.

Vi sætter os under et skyggefuldt træ og sidder og kikker ud over det turkisblå hav. Der kommer et par strandhajer, der vil sælge koralsmykker og halskæder og cigarer. Så vi skiftes til at gå i vandet og passe på vor ting. Vandet er lunt, salt og blødt.

En kvinde kommer hen og sætter sig ved siden af os: Hendes mand er rejst til Miami. Hun sidder alene tilbage med to børn. Den ene har kvæstet sit ene ben, da en stor sten væltede ned over ham. Han er nu invalid. Hun bliver mere og mere sørgmodig og spørger, om vi har nogle t-shirt til hende og hendes datter. Vi har jo med hjemmefra, men ikke med på stranden. Gerda giver hende sin. Den bliver hun meget glad for.

Jeg sidder og ser på Gerda i badet. Jeg lægger ikke mærke til, at der kommer en pige og sætter sig på tæppet tæt op ad mig. Hun er ung, meget mørk og bærer en kridt hvid minibikini. Hun siger sit navn, jeg siger midt, og så siger hun ikke mere. Jeg kikker på hende. Hun er meget slank, vel en 18-19 år. Vi siger ikke noget til hinanden. Hun spreder benene mere og mere og trækker bikinien til side, så jeg kan se lige ind, ser på mig og dækker sig til igen. Så er jeg klar over, hvad det går ud på. Jeg siger undskyldende, at min kone er derude og peger ud i vandet. I det samme har hun hånden nede i mine badebukser, tager fat og siger, at det ikke er noget problem. Hun har et lille hus lige oppe bag ved, og hendes bror er der også. Jeg siger pænt nej tak og hun trækker hånden til sig. Gerda er på vej op. Hun bliver sidende lidt endnu, men bliver efterhånden klar over, at der ikke er gevinst. Hun rejser sig og går uden at sige et ord eller vise os et blik.

Efter 3. og sidste bad kommer en familie - to par fra Sancti Spiritus (en større by som vi passerede på vej til Trinidad). De har rom med i en plastikflaske. Vi får et par glas med og snakken går. Vi får deres visitkort, hvis vi skulle komme forbi.

Drøj tur hjem Varmen. Rommen. Forbrændt. Solen.

Onsdag den 30. marts.

I Gustavas gårdhave vimser der grønne og blå og turkisfarvede firben rundt. De skal tage sig i agt for de modne mangofrugter, der falder ned fra det høje mangotræ. Og de vækker os om natten. Små kolibrier står stille i luften over blomsterbedene. Og Marisela og Gustavo laver en fremravende kaffe.

Vi bliver hentet præcis klokken 9 af den chauffør, der skal køre os på en bjergtur. Første hold er et udsigtssted med en bar. Der kommer en hel lastbilfuld cubanske turister. Vi drikker en cola, kører videre og så holder han igen. Vi skal se vandfaldet, siger han. Han spørger, hvornår vi regner med at være tilbage, så vil han hente os. Vi spørger, hvor langt der er. Ca. 2 km, siger han. Ok, så er vi tilbage ved totiden.

Vi skal bare følge stien. Det går nedad gennem tropeskoven. To hunde viser vej. Vi går meget længe i tropevarmen. Vi gør holdt ved det nedre vandfald og en lille sø. Der er to cubanere i badetøj. Gerda bliver siddende i skyggen. Jeg klatre op til faldet for at tage nogle fotos. Jeg kommer tilbage og smider tøjjet. Iført underbukser springer jeg i det kølige vandfaldsvand. Det gjorde godt.

De to hunde sidder trofast og venter på os. Da vi begynder tilbageturen, går de forrest. Gad vide om de er ansat af turistforeningen til at vise turisterne frem og tilbage ad den rette vej?

Turen tilbage er hård. Opad. Tropevarmen og fugtigheden er taget til. Vi møder en mand og to mulddyr, der tilbyder os transport. Men Gerda vil ikke op på sådan et kræ. Vi kommer tilbage til udgangspunktet. Chaufføren venter på os. Vi drikke en kold cola og tager afsked med vor trofaste vejvisere – hundene.

Vi er tilbage i Trinidad. Der er ingen hjemme. Vi går i gadens skyggeside til supermarkedet og køber øl og vand. Vi kommer forbi en mand, der laver pizza i en hjemmelavet trækulsovn. En med ost koster kun 1\$. Vi køber to. Meget velsmagende.

Vi spiser til aften et nyt privat sted. Det er bedre end i går. Der er flere der spiser med. Kylling, tomatsalat, ris og kartofler.

Vi kommer forbi Museo Romantico. Vi bliver vist rundt blandt gamle møbler, porcelæn og kunst fra de 19. århundrede. Jeg får lov til at spille på museets flygel.

Torsdag den 1. maj.

Vi finder frem til det sted, hvor 1. maj festlighederne skal foregå. Et endeløst optog af fagforenings- og forretningsgrupper, folk til hest, okser, masser af bands, velspillende og mindre velspillende og dansere i festlige klædninger. Der er en fantastisk stemning. Der bliver råb hurra, og der bliver klappet. Og det er varmt. En flok duer bliver sluppet løs.

Vi går med menneskestrømmen. Strømmen standser ved en plads i byen. Ved en lille bar går et band i gang med at spille salsa. Vi kan ikke undgå at komme ud på asfalten og danse. En

stor og bred negerkvinde tager fat i mine hofter og én tager fat i min røv. De forsøger at lære mig at vrikke med røven og uden at vrikke med hofterne. Det er salsa. Og alle omkring griner højlydt. Jeg er centrum i underholdningen. De drikker rom fra hjemmebragte plastikdunke. Der er flere steder man kan få en påfyldning.

Det bliver alt for varmt for os. Solen bager ned. Vi går tilbage til huset, sætter os i skyggen og taler med Gustavo. Han er elektroingeniør. Jeg fortæller ham, at det er jeg også. Han har lavet en parabolantenne af ståltråd og sølvpapir. Det er forbudt at modtage signaler fra Miami. Marisela er sygeplejeske og afdelingsleder på hospitalet. Her er flere udledningsværelser. Lige nu er vi de eneste gæster. Vi kan lide at være her. Føler os hjemme. Vi beslutter at blive til på søndag. Vor buschauffør sagde, at vi bare kan kontakte ham, når vi vil tilbage.

Den gode kaffe laves på en italiensk/fransk/cubansk espressokande over et gasblus i det udendørs køkken. Heden er kun til en siesta.

Vi spiser igen hos damerne oppe på bjerget. Der er fyldt op ved det store bord midt i stuen af en flok franskmænd. Vi bliver henvist til et mindre bord, hvor der sidder en europærer sammen med en meget ung negerpige. Højst 18 år, skønner vi. Han snakker hele tiden til hende. Øser op for hende, giver hende glasset, hun er vist ved at brække sig over hans omsorg. Hun går ud. Kommer ind igen og ser meget utilpas ud over situationen. Vi får grisekød med tilbehør.

Vi går ned til byen ind til torvet. Der er forsamlet en masse unge mennesker og masser af politi. Ingen musik.

Fredag den 2. maj.

Det er hedde nætter. Jeg sover mærkeligt. Drømmer meget. Vågner ved 7-tiden. Morgenmaden er stadig førsteklasses. Osteleverancen svigter i dag. Masser fra nyplukket frugt og friskpresset juice. I dag appelsinjuice ellers mango. Mangofrugterne falder med høj hastighed ned fra det høje træ midt i gården. Det kan være farligt at få sådan en i hovedet.

De små kollebrier summer som hvepse omkring blomsterne. Man kan komme helt tæt på dem. Sjove fyrer.

Der ankommer cykler til os. Gerda's er en kinesisk standardmodel med bred fjerende sadel.

Det går derudad i den stegende hedde. Vi har medvind. Der er 7 km til Playa de la Boca. Et lille sted ved en lille by og en lille strand mellem klipperne. Vandet er krystalklart. Jeg glemte at tage mine svømmebriller og snorkel med. Vi sidder på en bænk i skyggen. Der er familier og unge mennesker i vandet. Vi er i vandet flere gange.

Det er dog den varmeste hjemtur, vi endnu har haft. Ingen skygger ved landevejen. Vi kører forbi en stor plantage med mangotræer, der er klippet i plukkehøjde. Gerda kan ikke lide mango.

På vej hjem får vi en cola i byen. En ung kvinde sidder og knebler. Hun spørger til os og fortæller, at vi kan spise hos hende.

Vi er tilbage i huset. Jeg trænger til en øl. Jeg går først på posthuset med de to sidste postkort. Jeg slår et slag omkring "den store forretning". Det viser sig at være en dollarsbutik.

Der står en hob af cubaner foran indgangsdøren. Jeg spørger, om der er lukket. Hoben spreder sig, og jeg kan gå frit ind i den kolde butik. Der er få varer på hylderne. En stor montre indeholder fire stykker ost. Jeg skal bare have to øl og en flaske vand. Jeg ser de har Labatts øl fra Canada (min onkel er brygmester der). Jeg stiller mig i køen ved betalingsdisken. Køen ser på mig. Den giver mig plads foran et par cubanere. Kassedamen står også for parfumeafdelingen. Kvinden foran mig skal have neglelak. Det tager sin tid, flere farver skal prøves.

Endelig bliver det min tur - 2\$. Jeg bliver forbavset over, at kvinden ved kassen taler et flot engelsk. Jeg kommer hen til døren. Der står en mand og skal se, hvad jeg har i posen og skal se min kvittering. Han river kvitteringen over, siger mange tak og åbner døren for mig. Nu er der ikke flere udlændinge i butikken. Så bliver cubanerne lukket ind. De nærmest vælter ind.

Kun for cubanere, når der er plads i butikken!

Jeg kommer forbi pizzaovnmænden og køber 2 pizzaer. Nu kun for 1\$!

Jeg har atter fået for meget sol. En kold øl, en lille siesta, et bad, saltet skyldes af kroppen, smøres ind. Datteren er kommet hjem på weekend. Hun går på universitetet i Santo Spiritus. De bor på skolen. Hunden heder Wendy!

Lørdag den 3. maj.

Vi skal af sted klokken otte. Don Carlos kommer præcis. Mañana-begrebet eksisterer ikke i Cuba. Han kører os til havnen ved Hotel Arcōn. Der er bestil pladser til os. Men hvilken båd skal vi med? En dame kommer hen til os og siger spørgende "Gustavo". Vi nikker og hun henviser os til en båd.

Vi skal være sammen med et hold tysker med guide. Der er røv kedelige. De tre piger siger ikke et kvæk på hele turen. Den flæskefede tyskers panamahat flyver af da skumsprøjtet tager til. Ikke engang det kan de more sig over.

Båden stopper midt ud på havet. Der skal fanges languster. Den gamle mand og havet. Med svømmemaske og snorkel dykker han ned på 5 meter vand. Han er ikke helt tilfreds med udbyttet. Men der er nok til et lille måltid, siger han.

Vi gør atter holdt midt ude på havet uden landkending. Det er her vi skal snorkle. Lige under vandoverfladen er der et sort koralrev med masser af kulørte fisk. Jeg er vist den sidste der forlader dette undervandseventyr.

Vi sætter stævnen lige lukt ind på en lille ø – Caya Blanco. Landgangsbroen er ødelagt af en tyfon. En stor leguan står og tager imod os på stranden. Vi går en tur på øen. På bagsiden er der en mangroveskov. Vi bliver overfaldet af små bidende fluer og søger tilbage til båden.

Maden bliver tilberedt om bord. Lækre liguster i pikant sovs. Salater og frugt.

Så går turen tilbage til fastlandet. Vi har et par timer inden Carlos kommer og henter os. Vi går ned til stranden, finder en skygge og får det sidste bad i det caribiske hav. Carlos er der præcis. Han får 10\$.

Jeg er vind & solmæt. Har ingen appetit. Så vi går på en statsejet isbar med hæsle kulørte plastikmøbler.

Søndag den 4. maj.

Vi går en rundtur i byen. Kommer forbi et pottebrænderi. Køber nogle souvenir. Alle forretninger er åbne. Der er små boder på gaderne. Der er kø foran rationaliseringsforretningen, hvor man kan købe for rationaliseringsmærker.

Ankommer vi til en kø, kommer vi altid først i køen – det bryder vi os ikke om. Vi køber kaffe og rom til hjemtagning.

Vi gør klar til afgang. Gustavo har forinden kontaktet buschaufføren og siger, at vi ikke må købe billetter og vi skal ikke tage til busterminalen - bussen kommer til døren! Chaufføren kommer ind og hilser og spørger om alt har været ok. Der er lidt flere med bussen. Bl.a. et fransk par.

Vi har ikke lige penge. Chaufføren siger, vi kan veksle ved næste stop. Der køber vi sandwich og cola og får vekslepenge. Chaufføren køber en kop kaffe og sætter sig ned til os. Vi betaler uden af få en busbillet eller en kvittering. Han spørger, om vi har et sted at bo i Havana. Han kender et godt sted. Han skriver adressen ned.

Franskmændene bliver sat af i den gamle bydel. Vi kører videre til Avenue Salvador Allende No. 1113. Bliver lynhurtigt sat af ved et hus. Bliver modtaget med stor gæstfrihed. Vi får aftensmad. Spaghetti med svinekød. Vi går en aftentur. Der er ikke meget at se i det område.

Så er dagbogen desværre ikke længere.

Fotoserien må fortælle resten af historien.

<https://picasaweb.google.com/104634146452851283751/Cuba1997?authuser=0&authkey=Gv1sRgC OHLi6Dki6jh0AE&feat=directlink>

- 001 Havana. La Bodequita Del Medio.
001a Havana. La Bodequita Del Medio.
002 Havana. La Bodequita Del Medio.
002a Havana. La Bodequita Del Medio.
003 Havana. El Floridita.
004 Gran Teatro de la Habana.
005 Capitolios.
006 Capitolios. Hall.
007 Capitolios. Biblioteket.
008 Udsigt fra Capitolios.
009 Udsigt fra Capitolios.
010 Udsigt fra Capitolios.
011 Udsigt fra Capitolios.
012 Udsigt bag ved Capitolios.
012a Møde med David. Hotel Inglaterra.
013 Hotel Bio Caribe.
013a Hotel Bio Caribe. Morgenmad.
013b Hotel Bio Caribe.
014 Hotel Bio Caribe. Havnen.
015 Hotel Bio Caribe. Havnen.
016 Udsigt fra hotelværelset. Forskerbyen.
017 Hotel Bio Caribe. Spisehuset.
018 Første sengedekoration.
019 Anden – havde lagt 2\$!
020 Tredje. Og en rose fra ...
020a ... stuepigen Odalys López.
021 søndag ved familiestranden nær hotellet.
022 søndag ved familiestranden nær hotellet.
022a Vores bus. På vej til Trinidad.
023 Vores bus. Ved en rasteplads.
024 Trafik på motorvejen!
025 Trinidad. Plaza Mayor.
026 Trinidad. Plaza Mayor.
027 Iglesia de Santa Ana.
028 Gade i Trinidad.
028a Gade i Trinidad.
028b Gade i Trinidad.
029 Opklodset Studbaker.
030 Gadeforretning. Lemonade.
031 Gadeforretning.
031a Gadeforretning.
032 Gadeforretning. Pizza.
033 Gadeforretning. Pizza.
034 Paladar. José Machin i no. 159.
035 Paladar. "Estela". Bolivar 555.
037 På hjørnet ved Gustavo's hus.
038 Private taxier ved Gustavo's hus.
039 Gerda ringer på dørklokken.
040 Gårdhaven. Kaffe og rom.
041 Morgenmad.
042 Morgenfrugttallerken.
043 Marisela, Gustavo Tafiedo og datter.
043a Dør til værelset.
043b Værelset.
044 "Mellemstation".
044a På vej til stranden.
045 Bar med minimalt udvalg.
046 Playa Ancón.
047 Gerda's kinesiske sadel.
048 Playa la Boca.
049 En varm cyklist!
050 Mangotræer i plukkehøjde.
051 Mangoer.
052 1. maj.
053 Børn ser 1. maj-optoget fra et tag.
054 Udgået for balloner – kondomer!
055 En turist med salsarytme i optoget.
056 Fra optoget.
057 En kvinde spiller på trækbasun.
058 Fra optoget.
059 Che er også med.
059a Sort kvinde svinger det cubanske flag.
059b Sort kvinde svinger det cubanske flag.
060 Sort kvinde svinger det cubanske flag.
061 Baby på skulder.
062 Baby på skulder.
063 Kokke i optoget.
064 Okser i optoget.
065 Okser i optoget.
065a Okser i optoget.
066 Heste i optoget.
067 Hestekaos i optoget.

- 068 Dans i gaden.
- 069 Salsa i gaden.
- 070 Havsafari. Det russiske hotel El Ancon.
- 071 Der fanges hummer.
- 071a Der fanges hummer.
- 072 Der fanges hummer til frokost.
- 073 Torben snorkler over sort koralrev.
- 074 I land på øen Caya Blanco.
- 075 En leguan hilser velkommen.
- 076 Leguanen.
- 077 Caya Blanco.
- 078 En turist i mangroven.
- 079 Cay Blanco.
- 080 Frokost om bord.
- 081 Sierra Escambray. På jungle-vandfalds-tur.
- 081a En cubansk familie på udflugt.
- 082 En cubansk familie på udflugt.
- 083 Førerhundene viser vej til vandfaldet.
- 084 Førerhundene viser vej til vandfaldet.
- 085 Ved grotten.
- 086 En meget varm og træt turist.
- 087 Ved det nedre vandfald.
- 088 Vandfaldet Rio Caburni.
- 089 Førerhundene venter.
- 090 Med våde underbukser på hovedet.
- 091 Der skiftes hjul på en russisk truck.
- 092 Et pottemager.
- 093 Souvenir.
- 094 Pinar del Rio turen.
- 095 Lokum ved en lille gård.
- 096 Lille gård med tobaksbladetørringshus.
- 097 Tobaksbladetørringshus.
- 098 Tobakstørring.
- 099 Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 100 Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 101 Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 101a Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 101b Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 102 Cigarfabrikken i Pinar del Rio.
- 103 Viñales. Mural de la Prehistoria.
- 104 120m højt, 180 m bredt.
- 105 Drypstenshulen Cueva del Indio.
- 106 Restauranten.
- 107 Turister.
- 108 En turist rasler med.
- 109 Havana. FEFA. Salvador Allende No. 1113.
- 110 Plaza de la Revolución.
- 111 Plaza de la Revolución.
- 112 Plaza de la Revolución.
- 113 Havn. Udsigt til El Morro Castle.
- 114 Bademiljø ved Malecon.
- 115 Vor taxa blev taget af politiet ...!
- 116 En Kamelbus.
- 116a "Hvem er den sidste i køen?"
- 117 En Kamelbus.
- 118 Private gamle taxier.
- 118a En bilejer?
- 119 Gerda på bar med klæbrig Malta-øl!
- 120 Paladar. 9. etage ved Pradoen.
- 121 Udsigt fra restauranten.
- 122 Udsigt fra restauranten.
- 123 Udsigt fra restauranten.
- 124 Centro Havana.
- 124a Centro Havana.
- 124b Centro Havana.
- 125 Vogn på små hjul.
- 126 Havana Viejo.
- 127 Bogmarked. Plaza Armas.
- 128 Bogmarked. Plaza Armas.
- 129 Butiksvindue. Popular og karamelbudding.
- 130 En propagandaplakat.
- 131 En gammel øse.
- 132 En skoleklasse undervises på gaden.
- 133 En skoleklasse på gaden.
- 134 Træner i at gå som en kvinde!
- 135 Udstiller ting de har lavet i skolen.
- 136 Blade fejles i bunke.
- 137 En skoleklasse leger en leg på Prado'en.
- 137a En skoleklasse leger en leg på Prado'en.
- 138 Restaurant, musik og smukke mennesker.
- 138a Restaurant, musik ...

139 Kinesisk i sexet salsa med forsangeren.

140 En sidste tur med en gammel øse.